

LÁSKY NEBEŠKÉ

PLATONICKÁ

Pod nohami mi pukali chrústy. Padali zo stromov, chodníky a cesty malého pokojného mesta boli pokryté ich lesklými telíčkami, ktoré mi pripomínali hašlerky. Kompaktný tvar, lesklé medovo hnedé krovky a čierne bruško, len naboku drapľavé nožičky.

V škole sme sa učili, koľko listov chrúst za svojho života zožerie. Ešte šťastie, že larva vraj dorastá v zemi tri až štyri roky, takže sa tento pažravý hmyz nevyrojí každý rok. Chrústy jednoducho nemali dôvod na život. O chrústoch sa nediskutovalo, chrústy sa vraždili. Ich telá pukali pod mojimi nohami: puk, puk – posledné zbohom, puk. Netrvalo dlho, kým som sa naučila vykonávať túto malú operáciu veľmi presne, aby z chrústa vyšla biela kaša. Chodník bol polepený ich rozšliapanými telami. Dávala som prednosť takémuto rýchlemu koncu.

Chalani sa babrali s tým, že ich priväzovali o tenkú šnúru, roztočili, už ani neviem, ako sa to skončilo. Považovala som to za zbytočné.

Keď v lete občas vletí do obývačky zablúdený chrúst, vítam ho ako posla z detstva, priateľsky ho zdravím – člena bohviekoľkej generácie tých, čo som nestihla zašliapnuť o chodník cestou z klavíra alebo z angličtiny.

V to obyčajné letné popoludnie mi chrústy pukali pod nohami a ja som premýšľala nad synom významného a na tie časy medzi ľuďom neuveriteľne populárneho politika s ľudskou tvárou a úsmevom. Počítala som, o koľko môže byť odo mňa starší a zvažovala som, či sa mi podarí v zmysluplnom čase dorásť do veku, v ktorom by ma už mohol vnímať ako ženu, a nie ako nedefinovateľného tvora s dlhými rukami, vyčnievajúcimi zubami a nohami do X. Lebo keď sa začali v šesťdesiatych rokoch nosiť minisukne, zrazu malo pol ženského národa nohy do X, tretina do O a tie ostatné začali chodiť na súťaže krásy. Premýšľať nad synom politika, ktorého meno na rozdiel od iných politikov národ šíril nielen vo vtipoch, bolo sladkobôľne. Aby som čo najviac oddialila vysnívaný šťastný koniec, predstavovala

som si všetky možné peripetie na ceste k jeho dosiahnutiu. Rodičia v tom čase oceňovali disciplinovanosť, s akou som sa poberala spať v čase môjmu veku primeranom. Rýchlo som sa zakuterala pod perinu a v tme som si vymýšľala zložité prekážky na ceste k šťastiu, vzápätí som ich prekonávala, až kým som sladko nezaspala. Šťastný koniec neprichádzal, lebo ja som chcela pokračovať a pokračovať. Netušila som, že raz budú existovať telenovely, vymýšľala som si so všetkou farbitosťou nekonečné ľúbostné epepeje plné zvrátov a nedorozumení. Potomok politika s ľudskou tvárou nebol jediným hrdinom mojich nekonečných príbehov. Paleta mojich platonických hrdinov sa z týždňa na týždeň rozširovala a ja som premýšľala, čo urobím, až sa raz budem musieť naozaj rozhodnúť. Vedela som, že to bude veľmi ťažké, hoci som ani v najmenšom nepochybovala o vlastnej monogamnosti, ktorá ma zatiaľ očakávala kdesi v nedohľadnej budúcnosti. V súčasnosti mi našťastie ešte v ničom nebúrnila, lebo vždy, keď to už vyzeralo nádejne, vynoril sa niekto ešte zaujímavejší. Keď som si na konci letných prázdnin spočítala všetkých, čo sa mi za tie dva mesiace páčili, zistila som,

že ich vôbec nebolo málo. Nejaký čas som si ich dokonca aj pamätala. Boli, samozrejme, aj takí, čo sa nejakým gestom, pohybom, prípadne strihom plaviek a inými nechutne realistickými detailmi u mňa odpísali, lebo začali byť priveľmi ľudskí na to, aby som aj naďalej mohla živiť sny o nich vo svojej fantázii. Úplne najistejší boli tí, ktorých som naživo nikdy nevidela, a moja fantázia bujnela na podklade rozostrených novinových obrázkov či zrnitého čiernobieleho obrazu televízie. Spriadala som sny o tom, čo sa stane, keď ma raz – nevedno kedy a za akých okolností – zbadajú a okamžite pochopia, že som tá pravá... Stane sa zázrak. Čo bude nasledovať, tým som sa nezaoberala. Zatiaľ som veselo pučila chrústov o chodník, bolo ich more a nebolo mi ich ľúto. V hlave sa mi premieľali pestré peripetie s rôznymi hrdinami.